

LA SELECCIÓ DE HOQUEI HERBA: ÈXIT INTERNACIONAL ATÍPIC

JUAN TERRATS
BARCELONA

La selecció masculina d'hoquei torna al primer pla. Espanya, des de dissabte passat, defensa el primer lloc de l'any passat al Champion Trophy, que es disputa a Madràs (Índia). L'equip de Maurits Hendriks s'enfrontarà a les millors seleccions. L'Índia (a la qual va vèncer 2-1 dissabte), el Pakistan, Holanda, Alemanya i Austràlia, amb qui va perdre ahir (4-2). La selecció espanyola, un equip d'amateurs, format per estudiants que estimen aquest esport, un grup que s'alimenta dels resultats per sobreviure, s'ha convertit per a molts països en l'equip a imitar. Espanya és la referència.

Ningú entén com un país amb 6.000 fitxes pot ser campió d'Europa o pot tenir opcions per entrar en una final olímpica. Ningú s'explica com surten tants talents amb tan pocs recursos, amb tan pocs diners i amb tan pocs clubs a Espanya, a Catalunya. **"Aquí hi ha una cultura, un petit grup que viu l'hoquei. Existeixen les famílies, sempre hi ha el pare o un oncle o un avi que ha jugat a aquest esport. Aquesta situació no existeix en cap altre país. És única. Ni a l'Índia, ni al Pakistan. Aquesta cultura és important perquè el jugador viu l'hoquei des de molt jove"**, filosofa Hendriks.

Un capità de 36 anys

Joan Escarré, 36 anys, treballa a la Universitat d'Alacant, és el capità i la mà dreta del seleccionador holandès. Internacional des del 1990 --ha disputat 248 partits--, Escarré, que s'està recuperant d'una operació a l'espatlla que no li ha permès viatjar a l'Índia, se sent un privilegiat malgrat viure en una ciutat on ha mort l'hoquei de nivell. **"Segueixo jugant perquè m'ho puc permetre"**. Ell és un afortunat perquè segueix disfrutant de l'hoquei, però també és un cas únic en el món. És un esportista d'elit sense equip, sense camp on entrenar-se a Alacant, sense fitxa, sense rivals. **"Aquí anem enrere. Jo he anat pujant esglaons mentre tot el que m'envolta s'ha enfonsat"**, explica Escarré, que recorda com fa alguns anys hi havia 11 equips d'hoquei a la ciutat.

Malgrat això, se sent un privilegiat, perquè la universitat li permet assistir a les cites de la selecció. Un internacional pot estar concentrat i competint entre dos i tres mesos a l'any, moltíssim temps per a jugadors que necessiten treballar. Per aquesta raó, tots són estudiants.

"Als joves els recomano que estudiïn diverses carreres", explica el capità.

Només perceben uns 18.000 euros per la beca de l'ADO i sempre que els resultats siguin bons.

"¿Per què s'ha de dependre del resultat? Si perds, ¿com arribes una altra vegada a dalt?"

Només es premia el guanyador. Llavors, ¿com arribar-hi una altra vegada? ¿per generació espontània? Es premia el qui no ho necessita. Si ho fas malament, et treuen la beca. El càstig és massa gran", reflexiona Escarré, que sap de què parla perquè ha estat uns quants anys competint sense beca. La seva generació les ha passat de tots colors i ara recull el premi del treball a base de victòries, de medalles, de podis. **"Els de la meva generació ens hem endut moltes garrotades amb el maleït tema de les medalles"**, afirma.

Kiko Fàbregas, 28 anys, enginyer industrial, 190 vegades internacional, és un migcentre exquisit que passa per un moment crucial en la seva vida: hoquei o professió. Lluitar per l'or a Pequín o encarar definitivament la seva vida laboral lluny de l'estic. Un autèntic dilema per a un dels millors jugadors del món. El problema és que a aquests esportistes se'ls exigeix cada dia més i no tenen el suport de l'Estat ni de la federació, que no té diners. **"L'hoquei és un esport professional sense diners"**, resumeix Kiko, un jugador que s'ha creat al Polo, que ha viscut l'ambient de l'hoquei des del bressol. Tito, el seu pare, els seus oncles Jorge i Dado, el seu cosí Àlex, el seu cunyat Mariano i ell sumen 12 assistències a uns Jocs Olímpics.

El debutant Sergi Enrique, defensa de l'Atlètic, durant l'última edició de la Copa. Foto: JOSEP GARCIA _____

"Ser olímpic és el somni de qualsevol esportista".

Kiko s'anava a retirar després dels Jocs d'Atenes perquè no trobava feina. Els propietaris de l'empresa Fain Ascensores es van interessar per ell quan van conèixer el seu cas a través de la premsa. ¿Com és possible que un esportista amateur que ha jugat 190 vegades en la selecció no reb cap mena de suport de l'Estat a l'hora de buscar feina? Ara treballa de comercial a Fain, cosa que li permet estar amb la selecció durant dos mesos a l'any. Treballa de vuit del matí a set del vespre. Deixa la corbata i s'entrena des de les 20.00 hores fins a les 22.30. **"Acabo destrossat. Cada nit penso si aquest tren de vida val la pena"**. La qüestió és que, com Escarré, com tots els internacionals, es diverteix en l'hoquei. **"M'ho passo bé, però aspiro al màxim. Ara tots els components de l'equip apostem pels ors"**.

Hendriks, un seleccionador perfeccionista que està buscant solucions a aquests problemes, ja s'ha reunit amb Rafael Blanco, director general del Consell Superior d'Esports (CSD), perquè l'Estat trobi una via amb vista a ajudar aquests esportistes. **"El país ha de fer alguna cosa més per ells perquè, en cas contrari, anirem enrere malgrat que els talents no deixaran de sorgir"**, diu Hendriks.

Qualsevol jugador pakistanès que hagi aconseguit l'or en un Mundial sub-21 és nomenat cap de policia. Hi va haver una època en què un or olímpic era pagat amb terres en aquell país. A Alemanya, un olímpic té un cotxe adornat amb milers d'adhesius dels patrocinadors durant quatre anys. A Holanda hi ha ajudes perquè els olímpics trobin feina. A Itàlia, les empreses que recolzen els esportistes tenen deduccions fiscals. Ja no en parlem dels Estats Units.

Premis ridículs

¿I Espanya? Doncs un or europeu és premiat amb un mp3 i 1.500 euros. O un or a la Champions és recompensat amb un val de 150 euros canviables a El Corte Inglés. I els jugadors no van veure res pel quart lloc a Atenes.

"Juguem per passió. Ho fariem igual sense cobrar res perquè és la nostra diversió", afirma Pol Amat, 27 anys, l'últim talent de la família Amat --6 membres sumen 18 participacions en Jocs i 4 medalles--, que ha marxat aquest any a Holanda tot i perdre-hi diners, perquè l'empresa on treballa li ha donat una excedència. Pol vol aprendre anglès, viure una experiència nova després d'un any negre per culpa de les lesions. **"A partir dels 26 anys comences a sondejar el mercat de treball"**, explica Amat, un llicenciat en Administració i Direcció d'Empreses que en l'última dècada només ha disfrutat d'un parell de setmanes de vacances a l'estiu.

Àlex Fàbregas, un interior esquerre de 25 anys, viu de la beca ADO, tot i que espera trobar un forat a l'empresa BDO, el patrocinador de la selecció, i té com a única meta l'or de Pequín. Ja no es vol plantejar el futur a més llarg termini, **"perquè el nivell d'exigència és molt més alt que en el futbol"**.

Tots han mamat l'hoquei a casa, però també ho han fet als seus respectius clubs des de molt petits. **"El cas de Terrassa és anormal. És la ciutat amb més olímpics del món. El nivell de l'hoquei és alt gràcies al treball dels clubs i de les seleccions"**, apunta Escarré. Un dels últims cracs que han sortit del club és Sergi Enrique, un noi de 18 anys de l'Athletic que trenca amb la tradició. Es tracta d'un producte treballat per Xavi Arnau, Jordi Barrio i Xavi Guerrero. És de Sabadell, ciutat on no es practica l'hoquei, i Javier, el seu pare, va ser futbolista: va jugar al Còrdova. **"El meu pare em va apuntar a l'Athletic i vaig jugar a bàsquet, tennis i hoquei durant un any. Després em vaig decantar pel pal"**, recorda Enrique, que estudia batxillerat en els viatges de la selecció.